

ВЕРЕСЕНЬ

1981

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№18 (1108)

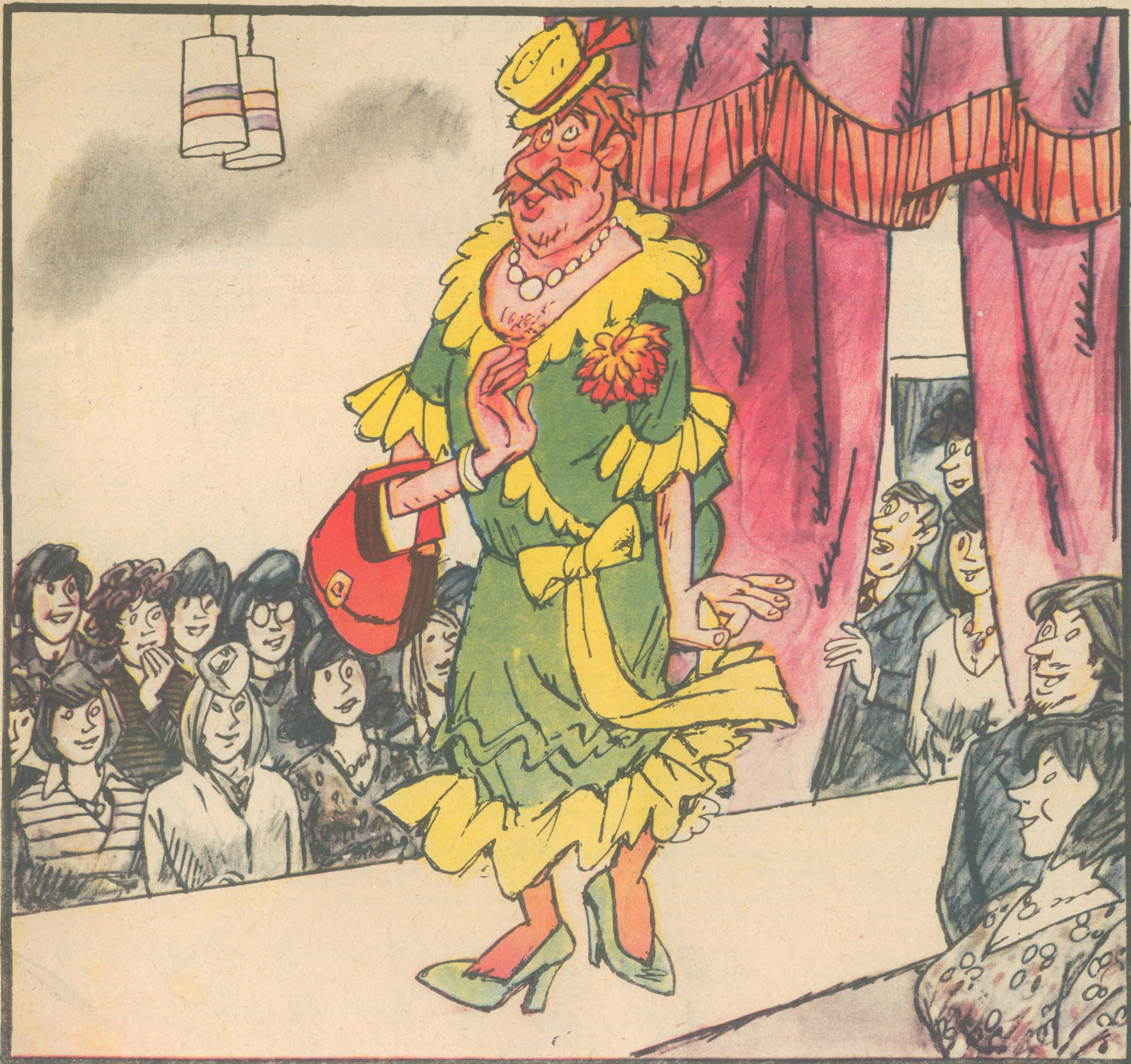
Ціна номера 20 коп.

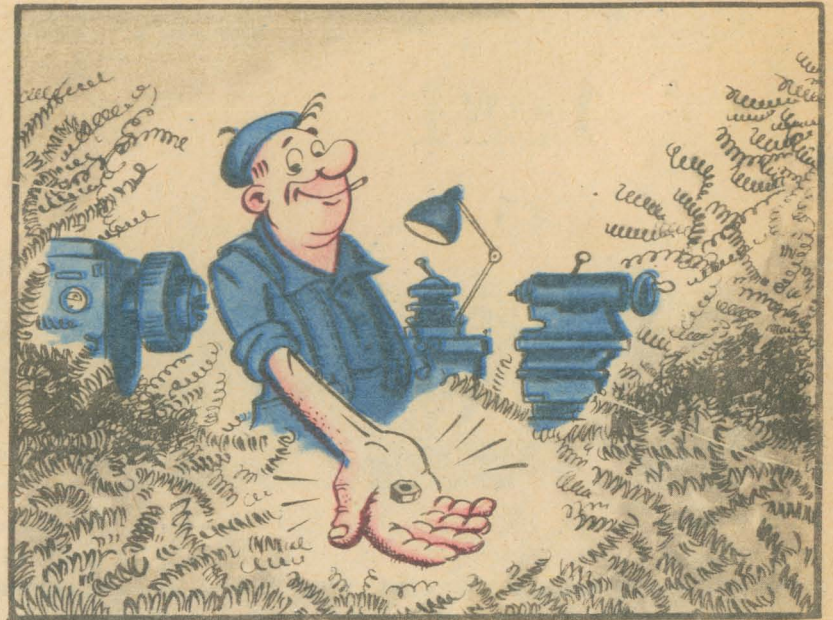
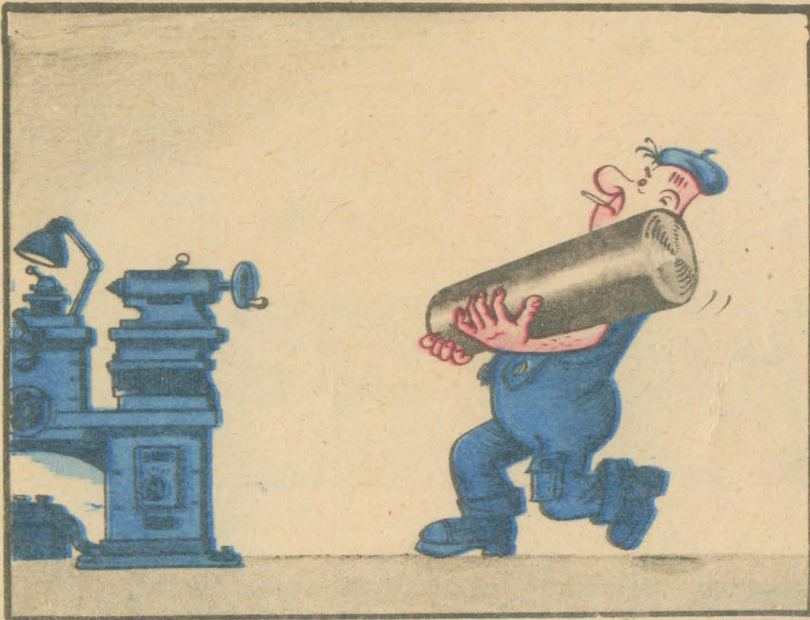
ДІДРІДЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Усі манекенниці відмовилися демонструвати ці моди, ну, то ми попросили електромонтера дядю Стюпу.

Майстер робити муху із слона.

ЯК ТАМ З ПРИВОДУ СОВІСТІ?

Тема розмови нашої, відверто кажучи, не фейлетонна. Ні смішно, ні весело — із дотриманням усіх законів жанру — про те, що сталося в Козелецькому районі на Чернігівщині, не розкажеш.

Про таке можна розповісти хіба що з обуренням.

А суть справи така. Правління колгоспу ім. М. Щорса вирішило встановити у с. Красилівці (головна садиба колгоспу) пам'ятний знак та скульптурну композицію для увічнення пам'яті двохсот восьмидесяти земляків-односельчан, котрі загинули на фронтах Великої Вітчизняної війни.

Було це давно, ще в 1977 році. Любителям точності можемо повідомити, що угода між чернігівськими виробничими художніми майстернями і колгоспом ім. М. Щорса була підписана 20-го червня 1977 року. А далі все обернулося так, що доводиться ось писати фейлетон.

Часто вживається вже трохи шаблонна фраза: «стало доброю традицією». Шаблон можна зрозуміти і можна навіть виправдати — добрих традицій і справді чимало. Значно рідше ми пишемо: «вже стало поганою традицією...» Між тим, поганих традицій теж вистачає. І серед них чи не чільне місце посідає традиція — укласти угоду, взяти авансом гроші і тут-таки, як кажуть, не відходячи від каси, начисто забути про виконання тієї угоди.

Строки, як правило, в таких випадках безкінечно переносяться, ще й база яка-небудь під таке неподобство підводиться. Скажімо, не встигли зробити до Першого травня, зробимо до Жовтневих свят, не встигли зробити до Жовтневих свят, зробимо до Нового року. І так рік у рік — всі знаменні дати, як відомо, регулярно повторюються.

До речі, в угоді, підписаній правлінням колгоспу ім. М. Щорса і чернігівськими виробничими художніми майстернями, чорним по білому зазначалось: роботи мають бути завершені до 30-го квітня 1978 року. Отже, можна було сподіватися, що відкриття цього меморіалу на честь загиблих земляків припаде на Перше травня...

Навряд чи варто говорити, що чернігівські виробничі художні майстерні порушили цей строк, бо не поруш вони його, відпала б потреба у фейлетоні. Що ж, може, вони вирішили закінчити роботи до сорокаріччя від початку Великої Вітчизняної війни і приурочити відкриття комплексу до 22 червня 1981 року?

Ні, бо редакції довелося займатися цим питанням значно пізніше, а нічого так і не було зроблено.

Чому? Законне питання. Але кому його адресувати? Змінилося керівництво у майстернях. Замість Попова Дмитра Івановича, котрий, власне, й підписував угоду, на цій посаді тепер Христенко Володимир Гнатович. Який теж нічого не робить. Коли б він хоч трохи поворушився, справа, може б, і зрушила з мертвої точки.

У порядку інформації скажемо, що автор проекту, котрий, між іншим, встиг отримати від колгоспу солідний гонорар, художник Володимир Трохимович

Кондратюк не поміняв ні місця проживання, ні, тим паче, професії. Живе у Чернігові, працює там-таки, у виробничих майстернях... Працює? Вже саме формулювання: «працює», — передбачає, що людина щось робить. Що ж робить Володимир Трохимович? Коли він і справді щось робить, то чому він і його колеги не зробили досі те, що мали зробити ще три роки тому?

Знову ж таки Попов. Він тепер уже не керує, він — рядовий художник. Що не керує — правильно. Подібних йому керівників — чим менше, тим краще. Але ж мусить щось робити і Дмитро Іванович. Мусить! І чи не час новому

начальству в особі Христенка Володимира Гнатовича трохи прискорити своє входження у курс справ? Бо отак можна докиватися: «Моя хата скраю, я — новенький», — що й на двері вкажуть.

Виправдання і тим, хто керував чернігівськими виробничими художніми майстернями раніше, і тим, хто керує нині, і тим, хто там працює (а як вони «працюють», зазначалося вище), — немає. Це не той випадок, коли можна послатися на об'єктивні причини. Які об'єктивні причини, коли навіть будівельні матеріали для спорудження сільського меморіалу колгосп виділяє із власних фондів? Залишається що ж? Залишається послатися на «прикрий виняток». Мовляв, загалом у нас справи в ажурі, а тут, даруйте вже, проморгали...

На жаль, це не прикрий виняток. На Волині, наприклад, замовлення були виконані ніби вчасно, вчасно ніби й надійшли до замовника, але на місцях голова колгоспу «Маяк» Старовижівського району (голову колгоспу Михалеви́ча І. О. звільнено з посади 8 червня ц. р. за безгосподарність) і секретар парторганізації Бегаль В. М. та голова колгоспу «Дружба» Лисюк П. М. і секретар парторганізації Муха Ф. М. вчинили приблизно так, як і діячі з чернігівських художніх виробничих майстерень: нічого не робили, і скульптурні пам'ятники в селі Мизове і в селі Смолярів майже три роки залишаються не встановленими і не відкритими.

Що ж це робиться, товариші, відповідальні за встановлення і відкриття? Як це називається? Хіба ж так вшановують пам'ять загиблих воїнів?

А що таке совість, ви знаєте?

А що таке елементарна порядність, ви знаєте?

Так от, цей фейлетон, з певних причин позбавлений комічного і смішного, розцініть як скромну спробу розбудити у вас елементарну порядність, совість і хоч якусь професійну гідність.

Г. ЛОЗУН.

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Протягом кількох останніх років футболісти села Шпикова Тульчинського району на своєму полі не зазнали жодної поразки. Такого успіху спортсмени досягли, дякуючи колишньому директорові Шпиківського цукрового заводу М. І. Харченку, який під час чищення ставу звелів мул вигорнути на футбольне поле. Нинішній же директор — І. В. Рожанківський — вирішив відкрити тут глиняний кар'єр.

Шановні телеглядачі, наші телекамери встановлено у селищах Новотроїцьку та Чкаловому, де живуть будівники Каховської зрошувальної системи. Тут за кілька хвилин мають відбутися спортивні змагання під девізом «Готуймося до зими!». Ці змагання у селищах каналобудівників стали традиційними: вони проходять тут уже десятий рік.

І хоча, товариші, надворі ще літо, спортивне суперництво проходить у максимально наближених до зими умовах, з якими команди каналобудівників зіткнулися відразу ж, як тільки термометр покаже нуль градусів. А умови ці такі: батареї у квартирах не опалюються, гарячої води немає, електрика відсутня.

Суддівську колегію очолює заступник начальника управління «Укрводбуд» з питань побуту товариш Воротинцев А. В. Змагання проходять у два тури. Перший: ранок у квартирах каналобудівників. Ми з вами станемо свідками напруженої боротьби з досить цікавого виду спорту: хто першим збереться на роботу. Другий тур визначить, яка з команд швидше, краще і дотепніше напише скаргу до управлінської житлово-комунальної контори, якою керує тов. Дубовий Ж. Г.

Годинник показує п'яту ранку. Лунає свисток судді. Пішли перші секунди змагань. В об'єктиві телекамери — одна з квартир селища Чкалове. Лише погляньте, шановні товариші, як блискавично, мов ластівка, випурхнула з ліжка господиня у демісезонному пальті. Мусимо сказати, що спати взимку у верхньому одязі у своїх холодних квартирах для каналобудівників — не новина. Це стало невід'ємним атрибутом їхнього побуту. Ось жінка стрімголов біжить на кухню, де у темряві — нагадаємо, що електрика відсутня, — хапає відро, щоб зайняти чергу біля найближчої колонки, яка від житломасиву знаходиться за півтора кілометра. Спросоння перші сотні метрів здаються неймовірно важкими, але жінка тримається мужньо, пам'ятаючи про п'ятирічну доньку та чоловіка, що загрипував.

ЗАКЛЯТЕ МІСЦЕ

Таке місце виявлене в селі Росішка Рахівського району, повідомляє наш закарпатський кореспондент. Виявлене, як це часто буває, цілком випадково. В 1974 році в селі почали спорудження восьмирічної школи. Будівництво із самого початку йшло якимось дивно. Незважаючи на титанічні зусилля генпідрядчика — райміжколгоспбуду, стіни восьмирічки вперто не хотіли рости. А якщо й росли, то косо і криво. І що головне — цих скособочень і викривлень, або технічною мовою висловлюючись, відхилень від проекту, ніхто не помічав.

Закінчилося тим, що в 1979 році незавершену будову було розібрано до останньої цеглини і роботи почалися спочатку. Майже сто тисяч карбованців наче корова язиком злизала.

ФОРТЕЛІ МАГІЇ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Кого б ви не спитали в Охтирці, всі одностайно скажуть:

— Магія існує!

І хором назовуть вам ім'я найпопулярнішого у місті мага й чарівника — товариша Кравченка. Одного помаху руки цього чоловіка досить для того, щоб у місті почали відбуватися дивовижні речі. Так, іще будши начальником дорожно-експлуатаційної дільниці, тов. Кравченко махнув рукою на одну з центральних магістралей міста — вулицю Леніна. І внаслідок цього там з'явилася така кількість ям, вибоїн та рівчаків, що ні в казці розказати, ні в постанові описати.

Тепер вишеназваний товариш став начальником Охтирського міськкомунгоспу, і городяни побоюються, що він може махнути рукою на благоустрій усього міста.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕРЕПОРТАЖ

Поки ця спортсменка лідирує на своїй дистанції, давайте подивимося, як ідуть справи у новотроїцьких квартирах. Тут ранкові хвилини не менш напружені та гарячі. Правда, не від батарей, а від поту, яким замість води щедро вмиваються самодіяльні сантехніки, перемотуючи ганчір'ям розморожені за ніч радіатори опалення.

Ми знову у Чкаловому. Ось уже знайома нам спортсменка долає сходові марші, витягаючи на п'ятий поверх відро води. Поставивши його грітиса на плиту, поспішає розбудити до дитсадку свою доньку. Але що це? Дитина плаче? А-а, ну, звісно, дівчинці не хочеться після не вельми жаркої ночі ще й ціліснь-

кий день мерзнути у дитсадку «Вишенька», котрий, так само, як і сусідній — «Берізка», взимку не опалюється. А втім, що поробиш, до дитсадку однак треба йти. Он же новотроїцькі дітлахи відвідують свій «Теремок» і не коверзують. Хоча температура у ньому також не вища від вуличної.

Вибачаємося, шановні телеглядачі, за погане зображення. Але ми не могли утриматися, щоб не навести наших телекамер на екзотичну, але досить типову для обох селищ картину сніданку при свічках...

А тепер, товариші, учасники змагань переходять до другого туру. Але дозвольте... На обличчях каналобудівників щось не видно ентузіазму! Невже їм не хочеться ще раз звернутися до їхньої рідної ЖКК? Вочевидь, не хочеться. Бо жителі обох селищ зверталися не лише до вже згаданого товариша Дубового Ж. Г., а й до голови об'єднаного будком профспілки працівників сільського господарства товариша Козлова М. І., і до самого начальника управління «Укрводбуд» товариша Боні М. М., і до місцевих органів влади... Але від усього того у побуті каналобудівників поки що нічого не змінилося.

Тому розподіляти між командами зайняті у змаганнях місця доведеться тільки за результатами першого туру.

Наша спортивна передача, шановні товариші, підходить до кінця. За рішенням головного судді оголошено нічию. Що ж, гадаємо, рішення правильне. Воно свідчить, що обидві команди належно підготувалися до наступної зими.

Отже, керівництво управління «Укрводбуду» може бути спокійним: ювілейну, тобто десяту від часу заселення житломасивів, зиму каналобудівники перетрусяться достойно!

Спасибі за увагу. До побачення, до наступної зустрічі!

**Вів передачу
спортивний коментатор «Перця» Ю. ІЩЕНКО.**
Херсонська область.

**МУЛЬТИК
3
ПЕРЦЕМ**

— Дай нам, боже, залізного здоров'я! От і в молодшого сина народився хлопчик.

— Що це ви написали, товаришу Рогачівський? Заступник начальника «Ремпобуттари» Ларивон Пересядько вимогливо зирив на інспектора відділу скарг і заяв, наче й справді чекав від нього відповіді.

Оскільки Рогачівському достеменно було відомо, що відповіді від нього ніхто не чекає, він промовчав, демонструючи неабияку витримку, високий службовий вишкіл. А Пересядько після короткої, сповненої трагічного підтексту паузи, продовжив:

— Це ж треба! Тиждень відповідальний працівник «Ремпобуттари» перевіряє дільницю номер два. Тиждень він виконує відповідальне, так би мовити, доручення. Не мос. Не нашого славного керівника Семена Кириковича Свирбиченка. Доручення ми одержали від організації високої, я б сказав, навіть якоюсь мірою директивної. Нас із Семеном Кириковичем ви можете не поважати. Це ваша справа. Але не поважати ту організацію ми не дозволимо. Нікому. Навіть інспектору Рогачівському, який тиждень просидів на дільниці номер два і приніс мені оцього нікчемного, оцього безвідповідального папірця. Що ж пише наш, так би мовити, відповідальний працівник? «Дільниця, — пише він, — плани виконує. Зловживань не виявлено. Обстановка в колективі нормальна. Інспектор Рогачівський».

— Але ж це дійсно так, — не втримався Рогачівський і відразу пошкодував за ту необачність.

— Що «дійсно так»? Що — «так»? На таку куцу відповідь ми спромоглися б і без вас. Тільки як до неї поставиться голов? Що про нас подумають? А подумають і скажуть от що. Сидить їх там у конторі аж сорок три штатні одиниці. Навіть сорок три з половиною (юрист у нас на півставки). І на кожну штатну одиницю й півслова не припадає, якщо поділити вашу нікчемну відповідь на весь наш славний, я б сказав, у цілому здоровий колектив.

Де широка картина діяльності дільниці номер два у порівнянні з іншими, так би мовити, дільницями? У співставленні з попередніми роками, у розрізі кварталів і півріч? На тлі загальних досягнень нашої контори? А в перерахунку на кожного працюючого з виходом на аналіз використання кожного метра робочої площі? Де, я вас питаю, де?

— Та яка там площа? Сарай, а в сараї сидять хлопці і збивають ящики, — спробував зупинити політ Пересядькової фантазії Рогачівський.

— Це для вас сарай. Це для вас ящики. А для керівництва — виробничі потужності й готова продукція. І те й інше у нас зростає. А зростання можна й у діаграмі відобразити. А діаграму — прикласти до нашої доповідної записки. Напишемо: «Діаграма додається», — і прикладемо. Якщо діаграм буде кілька, нам і штати можуть збільшити. Так, діаграм повинно бути мінімум три: про зростання виробничих потужностей, про впровадження нової техніки, ну й, звичайно, про продуктивність праці. За останні десять років.

— Та у них показники майже однакові. І за п'ять, і за десять років. На діаграмі того зростання ніхто й не помітить.

— Зробимо діаграми в більшому масштабі. На

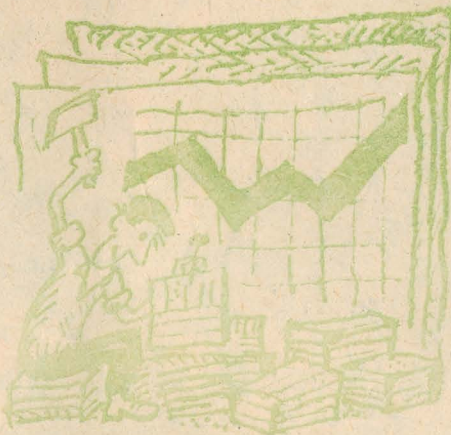

ГУМОРЕСКА

великих таблицях. Тоді обов'язково всі, кому треба, побачать. Коли в такий спосіб буде розказано про досягнення, перейдемо до зловживань, яких не виявлено. Тільки робити це треба тонко і, знову ж таки, масштабно. Ви мені розкажіть, чому тих зловживань нема, чим їх відсутність викликана. Сміливо розкривайте й показуйте наш передовий досвід. Натякніть, що керівництво контори ночами не спить, про ті зловживання думаючи.

— Не повірять нам. Людина без сну швидко виснажується. Спати навіть керівництву треба.

— Тоді пишть, що воно спить і думає, а тому ніхто не зловживає.

— Бо нічим, — знову не втримався Рогачівський. — Чим вони там на другій дільниці можуть зловживати? Гвіздки і тарна дощечка. А найголовніше, чесні хлопці підбралися. Непитущі.

— Це ви киньте, Рогачівський! Зловживати завжди і скрізь знайдеться чим. І про те, що хлопці непитущі, не згадуйте. Сьогодні він непитущий, завтра — насмокчеться, а нас за дезінформацію — до відповідальності. Ні, ви краще все записуйте на рахунок невсипних клопотів керівництва контори. У крайньому разі, скажемо: ми клопоталися, але недостатньо. Після зловживань переходьте до загальної обстановки в колективі. Менш як п'ять сторінок з цього питання я від вас не візьму. Максимальна конкретизація. По всіх аспектах, проблемах, напрямках, аж до колективних культурних заходів у театр і виїздів по гриби.

— Вони більше футболем і риболовлею захоплюються, — уточнив Рогачівський.

— От-от! Ще й про спортивні досягнення напишіть і про любов до живої природи. А наприкінці — сторінки на дві — рекомендації і перспективні заходи з урахуванням живої природи, розвитку театрального мистецтва і нової прибудови до сараю. Таким чином, доповідна записка матиме два десяткі сторінок машинопису. Звичайно, через півтора інтервала. Три діаграми. І докладний план культурно-освітньої роботи. Ідіть, Рогачівський, і без розгорнутої доповідної до мене не потикайтеся.

І тут задзеленчав телефон. Пересядько взяв трубку. Те, що він почув, здається, дуже його потішило. Принаймні, голос у Ларивона Леонідовича одразу став лагідним, майже ніжним.

— Слухаю, дорогий Василю Васильовичу, уважно вас слухаю. Можна сказати, я весь — увага. Що? Вас цікавить дільниця номер два? Уявіть собі, якраз працюємо над доповідною про стан справ на тій дільниці. Над розгорнутою доповідною. Поглиблюємо, охоплюємо, аналізуємо. Що? Не зрозумів! Не треба? По телефону й коротко? Без зайвих слів? Ну, звичайно, можемо. Дійсно, до чого тут слова? Працювати треба, а не теревені розводити. Я своїх вчу, на ваш досвід посилаюсь. Поки що не навчилися так просто вирішувати питання. Це ж справді вивільняє час для конкретної, практичної роботи. Чи готовий я відповісти? Хвилиночку.

Пересядько гарячково кинувся шукати на своєму столі злочасний папірець з автографом Рогачівського. Знайшов і голосно, з піднесенням зачитав його: «Дільниця плани виконує. Зловживань не виявлено. Обстановка в колективі нормальна».

Поклавши трубку, Ларивон Леонідович довго дивився на Рогачівського, а потім сказав, не приховуючи задоволення:

— Вчіться, Рогачівський, як треба питання вирішувати оперативним й по суті. А ми тут розвели балачки. Двадцять сторінок машинопису! Це ж треба таке вигадати!

Олександр МІРОШНИЧЕНКО.

Кращий із кращих

У Самборі на Галичині ім'я кооператора Петра Івановича Урбана оточене не меншим ореолом романтизму, ніж шляхетної панночки Марини Мнішек, яка у тутешньому костюмі загнула у чоловіки котрогось із лже-Дмитріїв. Не беруся твердити, котрого саме, бо й самі самбірчани мають з цього приводу різні версії. Воно й зрозуміло — афері кілька сот років минуло, зі свідками шлюбу, як сказав би інспектор місцевої міліції, тугувато.

Але то давнє діло. Познайомимось ліпше з Петром Івановичем, нашим сучасником, службовцем, конкретніше — головою правління Самбірського районного споживчого товариства.

З точки зору керівництва Львівської облспоживспілки, Урбан — торговельник, яких мало. Людина поважана, гідна і всебічно достойна. Додамо ще від себе: добре знана, не якийсь там лже-Дмитрій. Хоча, між іншим, у місцевої міліції і про нього з інформацією тугувато. Але про те потім. Не будемо забувати назви цієї розповіді: кращий із кращих — це про Петра Івановича.

Справді-бо, багато встиг зробити голова для своїх пайовиків. Там за його керівництва магазин новий відкрили, а там — старий закрили, в одному місці «Смерічку» при дорозі спорудили, а в іншому — ще кращу «Берізку» посадили. І все зроблено гарно, доброту. В окремі, особливо устатковані і обладнані, зали «нерестрових» відвідувачів навіть і не пустять, мовляв, оцінити не зможуть, насміяться лишень. Ну, то, звісно, для бенкетів, чого, справді, пхатись?

Але ось після трудів праведних у зодчій натурі Петра Івановича намітилася якась нова лінія. Самбірчан дещо здивувала історія з килимами. Подумати тільки: добродій Урбан неприпустимо помилився — продав інвалідам, ветеранам Великої Вітчизняної війни лише 78 квадратних метрів килимових виробів із майже 4 тисяч, які у нього були! Справді, малувато дістали ті, хто має певні пільги, і дуже достатньо ті, хто має якісь інші переваги. Як відзначили ревізори, «це сталося тому, що черговість отоварення заяв порушується самим головою райСТ т. Урбаном».

Потім не раз траплялися інші прикрий помилки, які свідчили про те, що голова не шанує всього розмаїття правил нашої торгівлі. Свого часу завідуючий магазином у селі Бабиному В. В. Струбицький зробив добрячу розтрату. І що? Нишком покрив її з орбіти не злетів — став товарознавцем, потім завідуючим складом. У магазині «Колосок» (у цьому будинку, до речі, робочий кабінет П. І. Урбана) розтратили понад 10 тисяч карбованців, і т. ін.

Традиція порушень міцніла. Тим часом авторитет П. І. Урбана у керівних торговельних сферах... теж міцнів. Відзнаки чергувалися із заохоченнями. Щоправда, за непорозуміння з килимами голова дістав на бюро міськкому партії догану, але, мабуть, зовсім не налякався. Не встиг охолонути цей документ, як Петро Іванович провів ще масштабнішу операцію з товарами підвищеного попиту.

Кілька посланців голови відбули з насиджених місць шукати у білому світі дуже дефіцитного шиферу. А в обмін на покрівлю взяли дуже непопулярні у Самборі м'ясні консерви, або, як словився Петро Іванович (подумати тільки!) неходові.

«Неходовий товар» зробив своє діло. У Кімовську Тульської і в Ржеві Калінінської областей знайшовся шифер — тринадцять з половиною тисяч листів. Не прикидайте, скільки ними можна вкрити хат, і так видно — багато. Шість вагонів. Коли вони надходили, Самбір був урочистим і оптимістичним, як гімн з «Івана Сусаніна». (Вибачте, але порівняння чисто випадково стосується епохи лже-Дмитрія).

Щоправда, чутки про шиферне «ельдорадо» незабаром почали розвіюватися. Прірава шиферу десь розтанула. Та й взагалі, чи була вона? Наприклад, слідчий О. В. Охріменко 21 квітня 1981 року виніс ухвалу, з якою погодився начальник міськрайвідділу внутрішніх справ В. Г. Гомолач, про відмову у порушенні кримінальної справи. В ній говориться, що за децентралізованою закупкою з Ржевської міськрайбази одержано 3920 листів шиферу по ціні 1 крб. 79 коп. 850 з них використано на ремонт магазинів, а 3070 продано робітникам. «Фактів продажу шиферу за завищеними цінами не виявлено». Таке підсумкове речення в цьому гуманному документі.

Але ж був не тільки Ржев, а й Кімовськ, і було тринадцять з половиною тисяч листів, а не 3920. Де поділося все це добро?

До речі, шифер був на складі у згаданого В. В. Струбицького. Пам'ятаєте — село Бабине і розтрати? Між іншим, у цьому селі колгоспний конюх І. В. Касій придбав (не в магазині, зрозуміло) шифер по 4 крб., а механізатор В. І. Ванівський і пенсіонер В. Ф. Слободянюк — по 3 крб. 50 коп. за лист. Але це просто так, для поінформованості, на той предмет, почім ниньки платять на «чорному базарі» за покрівельний матеріал.

Петро Іванович наполягав, що шифер закупили працівники кооперації, що він надійшов у магазини. Мабуть, було й таке. Але, мабуть, було це не дуже поширеним явищем. Є чимало людей, які увійшли до списків «купців», а шиферу й не бачили. Взяти хоча б завмага з села Рогізного І. К. Макаручка. «Повідомляю, — пише він, — що на торгбазі ніякого шиферу не брав». Тим часом, за ним шифер рахується...

Та що там окремі приклади і факти! У той час, коли на станцію Самбір прибували вагони з будівельними матеріалами, у голови районного споживчого товариства вистачило чорнила у ручці звертатися до райвиконкому з проханням виділити споживчому товариству... шифер. І виділили (при півторатисячній черзі!).

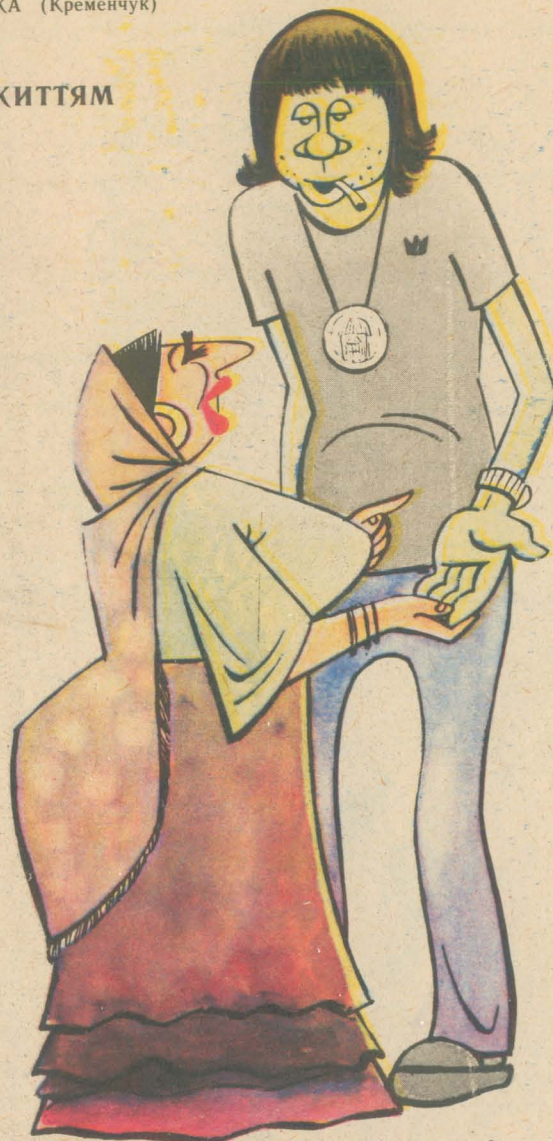
Про самбірського спритника написала обласна газета «Вільна Україна», до якої надходили і продовжують надходити листи громадян, обурених діями П. І. Урбана. Але не встигла редакція повідомити про вжиті заходи, як на зльоті кооператорів області голова правління облспоживспілки М. О. Яремчук прореагував на виступ преси дуже своєрідно: в урочистій обстановці вручив П. І. Урбану чергову грамоту, що скріпляє його авторитет кращого з кращих. А для кого він такий — для отих людей, що по кілька років пишуть заяви на десяток листів шиферу, чи для тих, хто спекулює ним?

В. ПАЛЬЦУН.

Львівська область.

Мал. А. ЩЕРБАКА (Кременчук)

У НОГУ З ЖИТТЯМ

— Випадає тобі, чорнобривий, велике щастя: джинси фірми «Лі», магнітофон «Соні» і наречена з «Жигулями» останньої моделі.

ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ ТЛУМАЧНИЙ СЛОВНИК

АКОРДНА ОПЛАТА — винагорода праці музиканта.

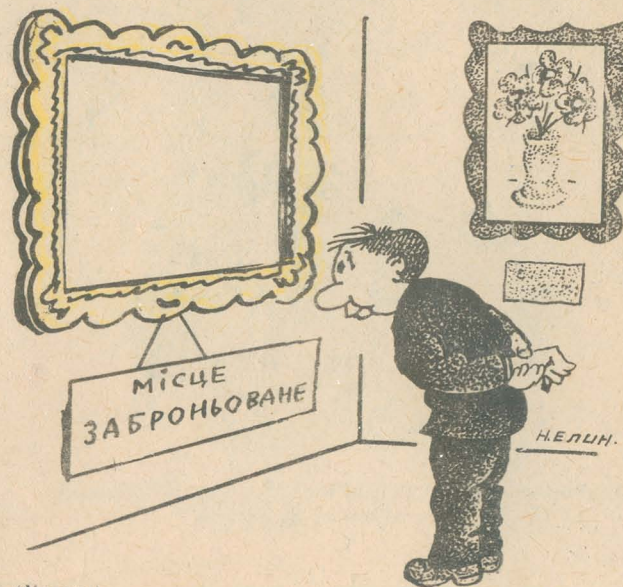
ВУЛИЧНИЙ РУХ — міграція бджіл у вулику.

ДАМА СЕРЦЯ — лікарка-кардіолог.

ХРОНІЧНИЙ ХВОРИЙ — той, що над усе любить хрін.

СІМЕЙНЕ ВОГНИЩЕ — газова плита.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал М. ЄЛІНА (Москва)

Вітаємо ювілярів!

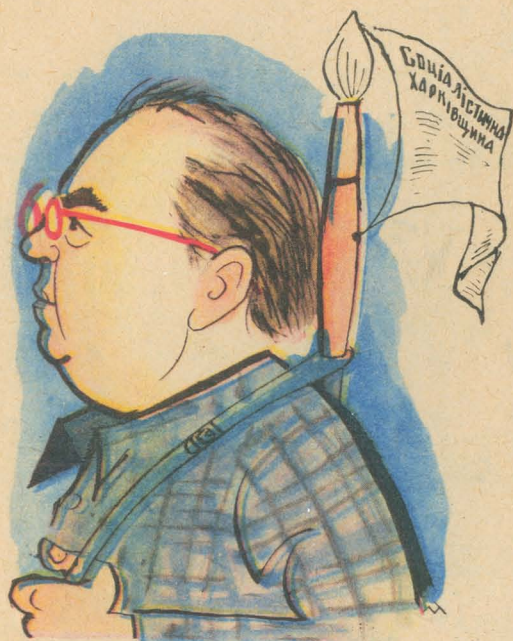

Поета Миколу НАГНИБІДУ з його першим 70-літтям.

Письменника Бориса ХАРЧУКА з його першим 50-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Художника-карикуриста Михайла ЛИТВИНА з його першим 60-літтям.

Автошарж

Учені стверджують, що специфіка людської пам'яті полягає саме в тому, що нам властиво забувати. Мовляв, несила бідній пам'яті тримати у своїх звивинах ту страшну кількість інформації, яку обрушує на неї щодня, щохвилини, щосекунди перенасичене подіями життя. Тому забудькуватість ми з вами, шановні читачі, схильні віднести швидше до дивацтв, аніж до вад людських.

Ну, забула людина проїзний і їде без квитка! З ким не буває! Міг би, до речі, контролер і повірити, а не чіплятися зі своїм штрафом, — часто кажемо ми. Ну, не заплатив за телефон зайнятий по зав'язку чоловік. Забув! Буває, трапляється. Можна було б і не поспішати з відключенням його апарата. А нагадати ще раз. Ну, забув борг віддати! Може, він зовсім не робить вигляду, а справді не пам'ятає? Просто вилетіло з голови! Так хіба варто з цього робити якісь висновки?

Чи не правда, саме тут, у цьому питанні ми з вами противники жорстких санкцій, рішучих заходів? З ким не було, з ким не траплялось! Самі парасольки в трамваях залишали або рукавички в автобусах. Зібравшись шпелити свого колегу на чергових профзборах, ми знаємо наперед, яка відповідь його врятує від догани. І мало не силоміць вириваємо з нього це зізнання:

— Ну, скажи чесно, чому ти цього не зробив? Тільки відверто! Забув?

— Забув, — зізнається чоловік, і всі полегшено зітхають: забула людина, а її бозна в чому хочуть звинуватити!

Мешканець села В. Косниця Ямпільського району Вінницької області підписав договір у районному будівельному управлінні на перекриття даху свого будинку. Заплатив аж 1675 карбованців та ще й 38 копійок. Було це 18 грудня 1979 року. Заплатив і став чекати. Чекає він і до сьогодні. Ніхто до нього не приїздив, дах у будинку не перекривав. Бо, як виявилось, у РБУ про цього замовника просто забули. Хоча, при всій своїй скромності, замовник регулярно про себе нагадував. Так от, коли він нагадував, особливо своїм приїздом, на якусь мить будинок без даху спливав у пам'яті будівельників, вони тут же клялися, що хапають інструменти — і в путь. Але не встигали причинитися двері за клієнтом, як у них знову виникало провалля в пам'яті. Воно і зрозуміло: гроші замовника давно відіграли свою роль, вони увійшли до всіх цифрових показників, перетворившись для будівельників у зарплату і преміальні, од яких, природно, в них і спогаду вже не лишилось...

Взагалі, як показує практика, забудькуватість особливо тісно пов'язана із словом «дай». Ну, хто, скажіть, колись забув одержати зарплату, путівку до санаторію чи ордер на квартиру? Поки людина одержує, вона нібито все пам'ятає. А от коли їй доводиться самій щось дати, коли їй нагадують, що вона повинна і мусить, людина починає здивовано кліпати очима. Мовляв, хоч убийте — не пам'ятаю!

Коли будівельники ПМК-5 ще в 1977 році підписували договір із жителями села Смородьківці Куп'янського району Харківської області на спорудження водогону, вони не забули злупити з клієнтів десять тисяч карбованців. Але якби зараз хтось нагадав будівельникам, що вони так і не добудували того водогону, кинувши його на півдорозі, що траншеї із заритими трубами заросли бур'янами, вони б аж застогнали, напружуючи пам'ять, але все одно нічого б не згадали. Бо ті десять тисяч карбованців давно заприбутковані, увійшли в усі звіти і згадувати про них тепер ніякого сенсу немає.

І дивно: чим масштабніша ця забудькуватість, тим лагідніше на неї дивляться. Навіть банальний штраф примушує, скажімо, автобусного «зайця» зайвий раз згадати про свої пасажирські обов'язки. А от дирекцію, приміром, заводу «Криворіжсталь» на Дніпропетровщині ніхто і ніщо не примушує згадувати про їдальню номер тридцять вісім, яку п'ять років тому було закрито на ремонт і переобладнання. Закрили і геть-чисто забули. Хіба що робітники другого доменного цеху, щодня проходячи повз цю напівзруйновану двоповерхову споруду, обурюються. Але це таке діло. Як кажуть, той, хто не хоче почути, не почує.

Колись забудькувати люди, знаючи свою слабкість, вдавалися до маленьких хитрощів. Приміром, зав'язували вузлик на носовичку, щоб згадати про ту чи іншу справу. Може, варто, шановні читачі, подумати і нам із вами про такі або дівіші способи нагадування деяким товаришам про їхні безпосередні службові обов'язки. А для цього нам потрібно самим дещо згадати. Наприклад, різницю між забудькуватістю і безвідповідальністю.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

БАЙКА

Борсук очолював контору «Заготлико».
Хоч підприємство невелике,
Та все ж директор — не просте цабе;
І він поставив вище всіх себе:
«Лише один я маю право радить,
Як що зробити,
що де впровадить...»
І хоч Борсук аж розривався криком,
Та план щомісяця валило «Заготлико».
У трест покликали нарешті грубіяна,
Щоб дати йому добряче прочухана.
«Я Борсука, — сказав Єнот, — звичайно, поважаю,
Але ж докерувався він до краю.
Є думка:
увільнити його з роботи».
«Ну, як так можна? Схаменися!
Що ти?! —
Застрекотіли жалібно Сороки, —
Йому ж до пенсії лишилося два роки».
«Це правильно, — підтримав їх
керуючий Осел, —
Хоч «Заготлико» й заднього пасе,
А сам Борсук до діла і не прагне,
Та хай уже до пенсії дотягне...»

І «потягнув» Борсук ізнов контору —
Униз, звичайно, а не вгору.

Петро СИВОЛАП.

м. Кіровоград.

В порядку в нього все із зором,
Зі слухом — теж усе як слід.
Він просто на байдужість хворий,
І це — страшніше інших бід.

ІСПИТ

Василь МАРТИНОВ

— Я іспит склав відповідальний! —
Хвалився батько там і тут, —
Мій син вступив у театральний,
Дочка — в медичний інститут!

ПЕРШІСТЬ

У творчому конкурсі першість здобув —
Він перший у ньому відсіяний був.

ШАНУВАЛЬНИКИ

За талант свій із друзями п'є —
Шанувальників цьому таланту шукає.
...Вже давно й шанувальники є,
Лиш одна заковика — таланту немає.

РАДІСНА ЗУСТРІЧ

— Привіт, Семене! — радість у Петра, —
Давно, давно нам стрітися пора!
Тебе побачив і Тимка згадав.
— Чому? — Семен в товариша спитав.
— Все дуже просто, дорогий Семене.
Тимко, як ти, позичив гроші в мене.
Не знаю вже, чекати борг допоки,
Бо, як і ти, не віддає три роки.

Порада нарубієвкові

Якщо не придивляються дівчата
До тебе, то одне тоді затам:
Потрібно з найпростішого почати —
До себе добре придивися сам.

СПІВАВТОРИ

— Чому він взяв в співавтори бездару
І втратив половину гонорару?
— Тому, що сам уміє лиш писати,
А той бездара — швидко видавати.
м. Львів.

ВАЖКО
УЯВИТИ

ГУМОРЕСКА

— Правильно! Вас теж! — продовжував молодик. — Було це тоді, коли по нашій планеті бігали мамонти.
— Ич! Професор знайшовся! — загу діли в черзі.
— А наші предки жили у печерах і на тих мамонтів полювали, — не зреагував на репліку «професор». — Та поки вони

полювали, який-небудь хижий звір залазив до печери і чекав, коли повернуться її мешканці. А ті, підійшовши до домівки, гадали: сидить там звірюка чи не сидить. Треба когось посилати, щоб перевірити. А кого? Ну, звісно, того, хто для племені менше користі приносить, — людей похилого

віку і жінок. Бо які там з них мисливці. Отоді предки розступалися перед котроюсь і говорили: «Будь ласка, дороженька, проходи!» А через хвилину чують: хижак — хрум, хрум, хрум... І немає «дороженької». Зрозуміли? А ви наперед пхаєтесь! Гадаєте, велика честь! — докірливо глянув на чергу молодик і впевнено попрямував до дверей, що якраз відчинилися.

Жінки, приголомшені почутим, розступилися перед ним. Та коли я спробував прошмигнути слідом, було вже пізно.

— «Хижий звір! Хижий звір!» Знайшов чим лякати! — отямилися вони і, відштовхнувши мене від дверей, лавиною посунули в магазин.

Важко було навіть уявити, що сталося би з печерним хижакком, якби він зараз потрапив жінкам на очі...

Михайло ПРУДНИК.

**ІЗ РОЗРАХУНКУ
НА ДОВГОЖИТЕЛІВ**

У 78-річної Кароліни Пільселлі з англійського міста Тамуерта сталося щось із тазостегновим суглобом. Треба було оперувати. Отож вона й звернулася до міської лікарні. Там її вислухали, оглянули, зробили рентгенівський знімок і записали в чергу на операцію.

Тільки після того, як старенька улаштувала скандальчик у мерії, її зробили операцію позачергово.

Нетерпеливість пані Кароліни можна зрозуміти: очікувати в черзі їй треба було ні більш, ні менш як 42 роки!

СУМНІВНИЙ КОМПЛІМЕНТ

Місцеві групи расистської терористичної організації Ку-Клукс-Клан у трьох містах штату Джорджія розпущено. Це оголосив їхній керів-

ник Калвін Ріс. За його словами, «вони стали непотрібними у зв'язку з урядовими змінами у Вашингтоні». Чому саме? А тому, що «адміністрація Рейгана продовжить роботу там, де Ку-Клукс-Клан її припинив», — пояснив Ріс.

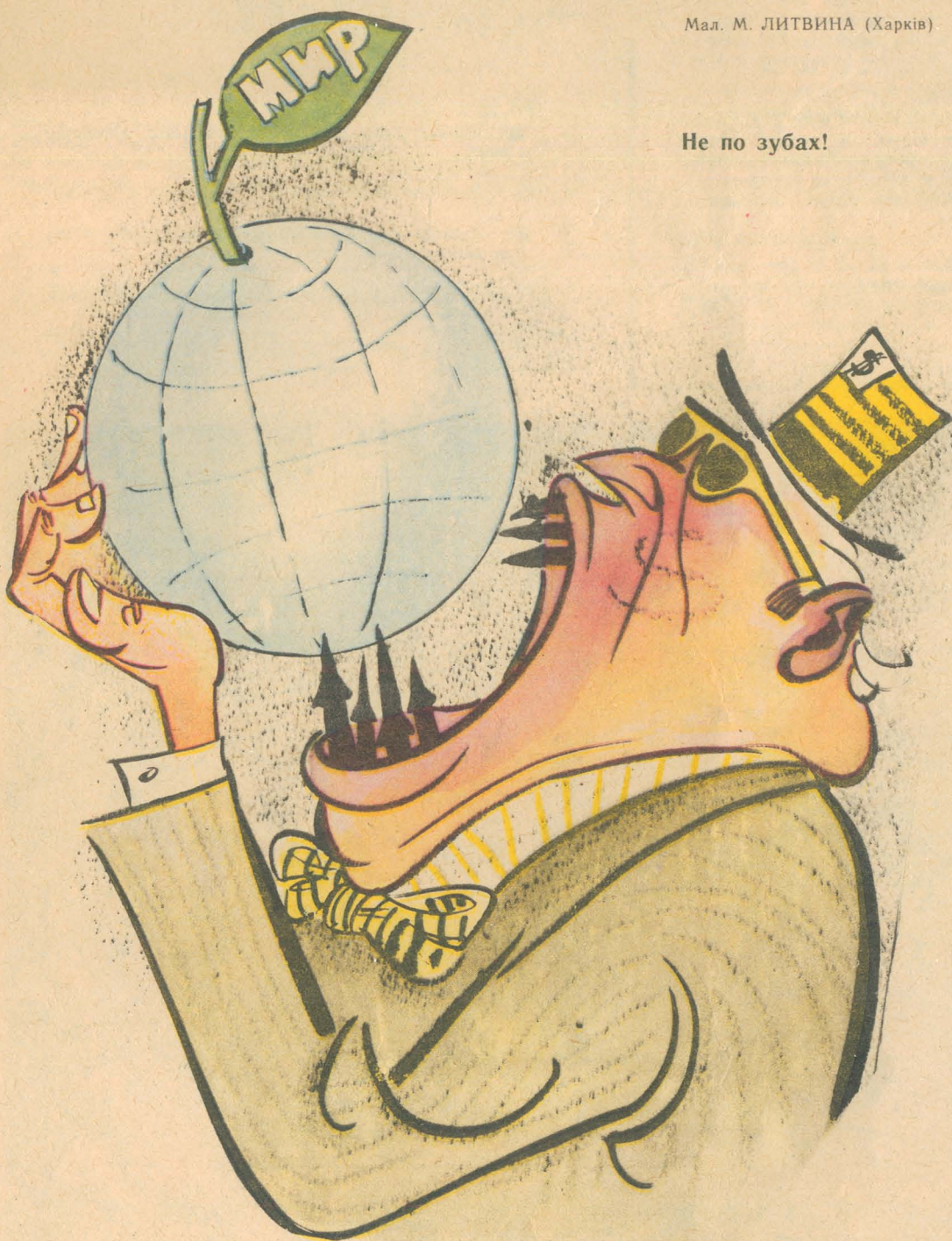
ЦІЛКОМ ТАЄМНО!..

Добираючи на роботу у своє управління нових прибиральників, начальник британської розвідки у Гонконгу виявив, здавалось би, неабияку кмітливість: брав лише глухонімих китайців, щоб не могли почути, а тим паче розбавити секретних розмов, що велися там. Тому працівники розвідки поводитися на роботі досить безпечно і недбало залишали на столах секретні документи, коли глухонімі прибирали приміщення.

Тільки після того, як стало ясно, що з управління відпливає інформація, начальство збагнуло, що глухонімі можуть читати і писати.

Мал. М. ЛИТВИНА (Харків)

Не по зубах!

Рассел БЕЙКЕР

**«Як мене
четвертували»**

Перед тим, як переїхати до Нью-Йорка, нам довелося збутися дітей — домовласники терпіти не можуть пожилців із дітьми. Крім того, орендна плата дуже висока, і хто може дозволити собі найняти квартиру, досить простору для сім'ї з дітьми?

Зрозуміло, всі ми ридали. Переїзд до Нью-Йорка став для мене важкою подією ще й тому, що нам довелося збутися й столового гарнітура (кімнати для нього не стало). Все це було дуже гірко. Здавалося, нас просто-таки четвертують.

Коли наша простора квартира стала нам не по кишені, ми були змушені підшукати інше житло, похертувавши при цьому однією кімнатою. А це значило, що стало ніде зберігати здоровезну валізу зі старими фотографіями нашої бабусі і написаними нею в 1899 році листами до нашого дідуся. Крім того, ми розсталися з улюбленим кріслом-гойдалкою і урною із прахом дядечка Марка.

— Усі ці речі, — розтлумачив нам домовласник, — слід тримати на горищі, а це нью-йоркцям давно не по кишені.

Так, нам було дуже сумно. Здавалось, нас четвертують.

Квартплата знову зросла, і нам довелося розпрощатися з вітальнею. Сусіди казали, що ми просто несповна розуму, коли бачили в нашій квартирі таку кімнату.

Наступне підвищення квартирної плати змусило нас перебраться в закапелок із кухонькою без вікна. Коли ми вперше побачили те тісне житло, на нас напала смертельна туга. Ми довго сиділи мовчки, поки я не сказав:

— Послухай-но, а це ж схоже на наше перше післяшлюбне пристановище, куди ми переїхали, окрилені «великою американською мрією» про успіх і процвітання.

По тому я взяв свою супутницю на руки і переніс через поріг. У моїй душі ожили спогади про безтурботне щастя нашої молодості. Та невдовзі вони згасли, і нам стало сумно. Здавалось, нас четвертують.

І ось настав день подальшого підвищення квартплати. Ми збунтувалися — відмовилися платити за квартиру. Ми не хотіли, щоб нас четвертували.

— Не хочете платити — нарікайте на себе, — заявив домовласник. — У Нью-Йорку до біса людей, які з радістю оселяться в цій квартирі.

Домовласник, як виявилось, мав рацію: нових пожилців він знайшов без клопоту. А ми були змушені підшукувати собі інший притулок.

Щоб розміститися в новому житлі, мені довелося розстатися зі своєю супутницею життя — для неї просто не було місця.

— Та це ж справжня темна комірчина, — пояснив я їй. — Тобі вона не сподобається.

Звичайно, ми обоє ридали. Все це скидалось на четвертування. При наступному підвищенні квартплати я зв'язався з агентами по торгівлі нерухомим майном, і вони взялися підшукувати для мене полицію в складському приміщенні на Манхеттені. Але виявилось, що на ній може розміститися людина на зріст не більше 1 метра 20 сантиметрів.

Хірург пробував підбадьорити мене.

— Я зробив сотні таких операцій, — запевняв він. — Мої пацієнти живуть на найдорожчих полицях на Манхеттені.

— А чи не буду я потім жалкувати? — поцікавився я.

— Звичайно, вам стане трохи сумно після того, як я вас четвертую, — відповів він.

«Інтернешнл геральд трібюн»,
Париж.

Народні УСМІШКИ

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— А ти знаєш,— каже жінка чоловікові,— наш новий сусід, отой, із п'ятої квартири, кожного разу, як на роботу йде, цілує свою дружину. А ти от цього не робиш.

— Дорогенька,— розвів руками чоловік,— так я ж із нею ще не знайомий.

ХАЙ БЕРЕ...

Сидить чоловік на вокзалі, куняє. Коли це сусід по лаві штурх його під бік та:

— Дядьку, он вашого кожуха вкрали! Кинувся дядько за злодієм, та бачить, що не дожене.

— Ет,— махнув рукою,— хай бере, він усе одно короткий.

ЯКІ ВАРЕНИКИ

На другий день по весіллі молода невістка береться сніданок готувати. А щоб свекрусі догодити, свою слухняність показати, питає:

— Мамо, які вареники ліпити?

— Та такі, як скот у череді,— одказує та.

Невістка й думає, що ж то за вареники, а розпитати соромиться. Врешті знову питає:

— То які, мамо, вареники ліпити?

— Та кажу ж: як скот у череді — і великі, й маленькі.

Повідомила Л. СЛІПЧУК.

ЖІНКИ НЕ БУЛО

Здибалися у буфеті Петро і Микола. Випили по одній, потім по другій. Згодом Петро і каже:

— Давай, Миколо, ще вип'ємо. Бог трійцю любить.

А Микола й одказує:

— Е-е, ні, Петре, піду я краще додому... Бо у бога жінки не було, а моя як прибіжить із макогоном, то, боюся, що ноги нас тоді не врятують.

У ЗУБНОГО ЛІКАРЯ

ПАЦІЄНТ: «Оце, лікарю, так зуб болить, що на стелю хочеться дертися».

ЛІКАР: «А ви впевнені, що на стелі він не болітиме?»

ЗАСПОКОІЛА

— А щоб ви поздихали! — кричить баба Параска на сусідських курей, які гребуться у неї на грядці.

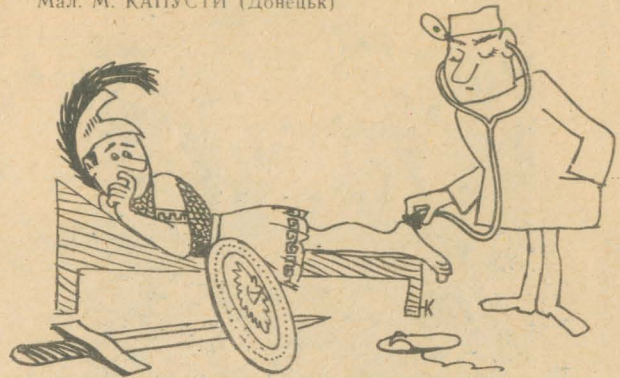
— Та що ви, мамо, їм такого лиха бажаєте,— заспокоює її дочка. — Вони ж у нас на горищі несуться.

Повідомив Микола МОГИЛЬНИЙ.

м. Київ.

Мал. М. КАПУСТИ (Донецьк)

Ахіллес у лікаря.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

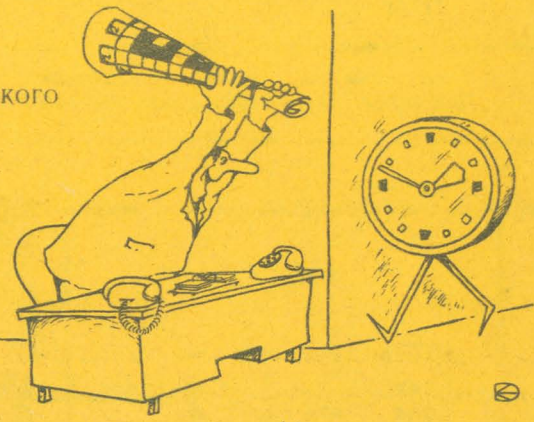
Мал. М. КРУТИКОВА (Свердловськ)

— А мене вже всі співробітніці поздоровили з днем народження.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Вбиває час.

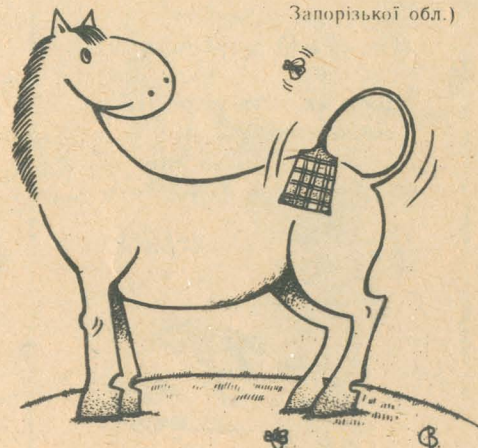

Мал. А. АНДРЕЄВА (Херсон)

Без слів.

Мал. В. СЕМЕРЕНКА (Василівка
Запорізької обл.)

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Заєць-нечема

КАЗКА

Біг лісом заєць, та ненароком заporoшив піском старого крота, що саме виглянув з-під землі. Замість того, щоб ввічливо сказати: «Пробачте, дядечку кріт, я не хотів так зробити!», — заєць узяв лапи в боки, подивився на крота зверху вниз і забухкотів:

— Ристься тут по всьому лісі — не пройти! Подивись, на кого ти схожий: лапи в землі, весь чорний, очей не видно... Пхе!

Похитав головою кріт, нічого не сказав, назад в землю

сховався. А заєць побіг далі.

А все те бачили і чули їжачок та білочка, котрі бавились недалеко. Вони знали дядечка крота, любили за його доброту і поважали за працьовитість. Адже кріт стільки користі приносить у лісі! Він винищує в землі поганих і злих жуків, розпушує землю... А заєць дозволив собі отак із ним обійтись!..

— Він, напевно, не з нашого лісу, — сказала білочка, — і зовсім не знає дядечка крота. Треба сказати, щоб він попросив пробачення.

Пострибала білка за зайцем. З гілки на гілку, з гілки на гілку — наздогнала.

— Постривай, зайчику, образив ти дядечка крота, а його всі в нашому лісі поважують. Попроши вибачення.

— Відчепись, малявко, бо як підстрибну, як вхоплю тебе за хвоста, то так і відірву.

— Не підстрибнеш ти так високо, хвалько ти.

Заєць раз стрибнув, удруге. Не дістав.

А тут їжачок надійшов. Як тільки заєць утретє підстрибнув, їжачок підкотився під саме дерево і згорнувся клубочком. Заєць білочки так і не дістав, зате впав прямо на їжачка. Аж завищав від болю. Геть поколовся.

— Це тобі, щоб старших поважав і маленьких не образив, — сказав їжак.

З того часу заєць-нечема в цей ліс і носа не показує!

Микола ЧОРНИЙ.

РИСАК

В Толі кінь вороний.
Гляньте: ще й гривастий!
Толя мчить на лани
Коника попати.

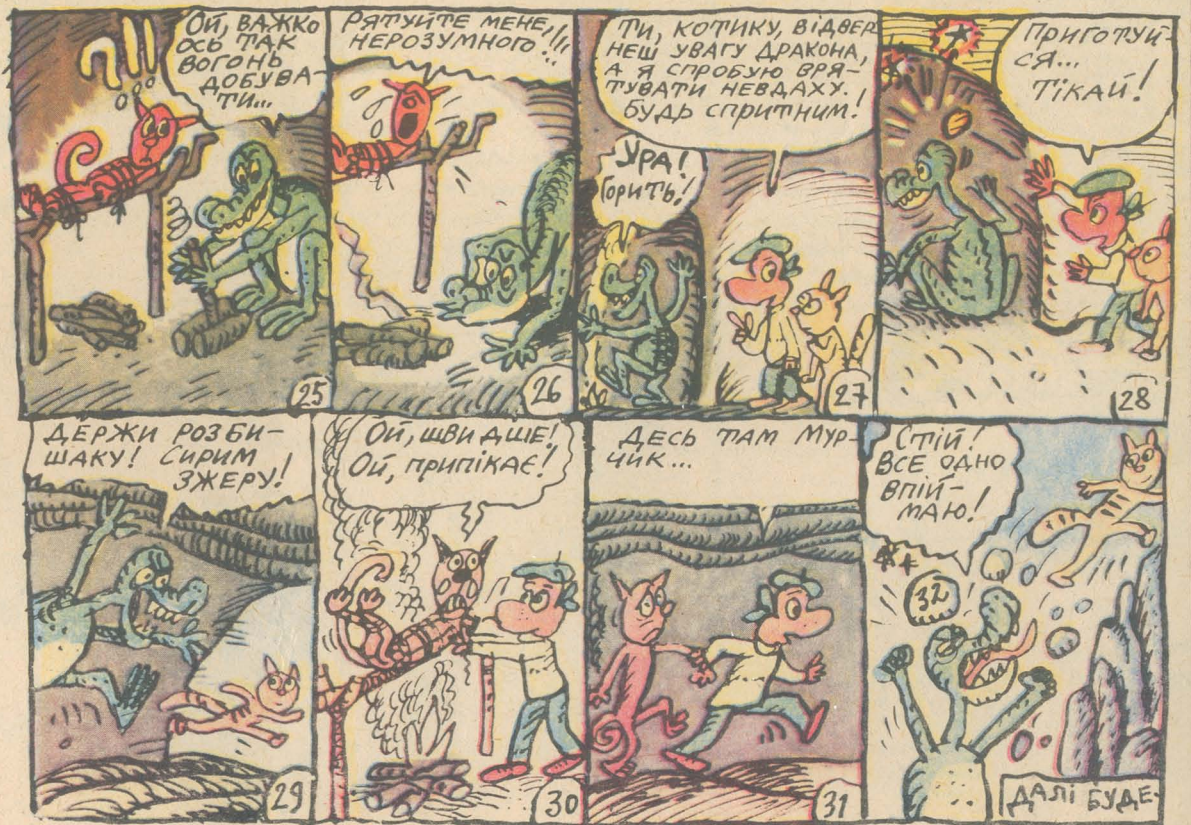
Загнуздає коня
Так, як тато вчили.
Батіжком підганя:
«Но-о, мій друже милий!»

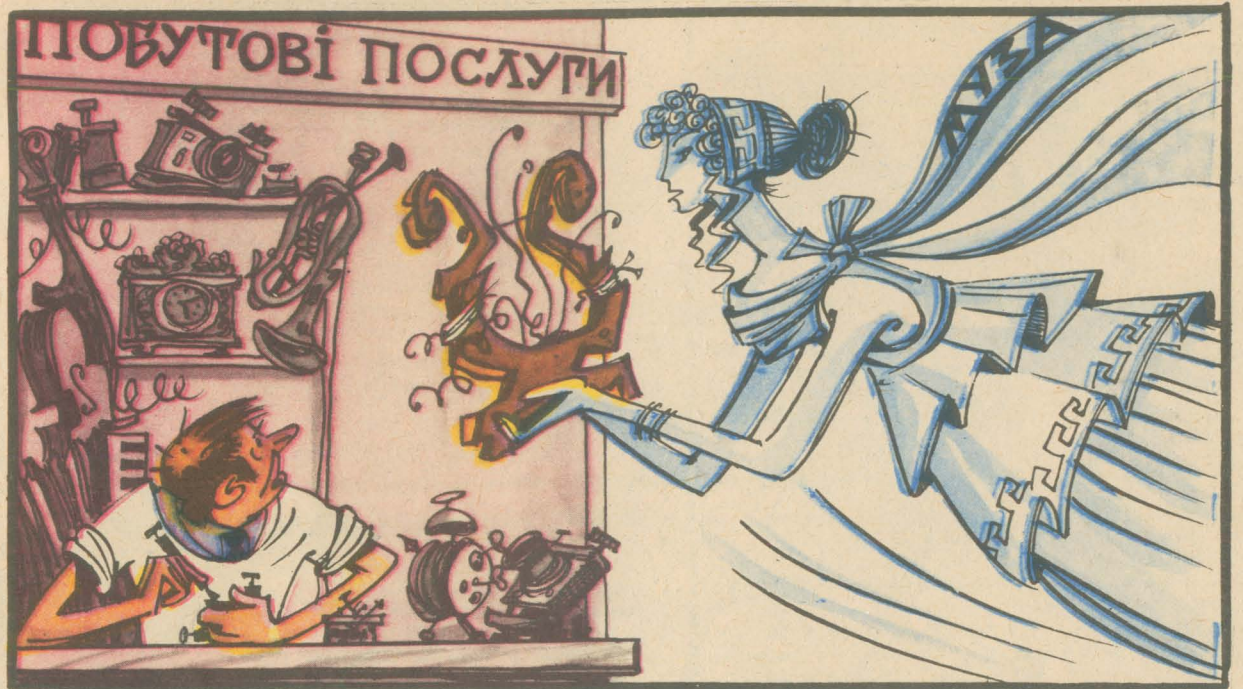
Щось не їсть вороний
Кашки-конюшини.
Не біжить в бур'яни,
Бо рисак... з лозини.

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я вас благаю, швидше відремонтуйте ліру, а то мій хазяїн уже другий роман написав без натхнення.

Тітка Одарка скинула з плечей величезний клунок — добре побазарювала! — і втомлено присіла на лаву біля автобусної станції.

— Ви не скажете, — звернулася вона до молодика, який, мугикаючи під ніс хвацький мотив, сидів поруч, — чи автобус на Маслівку вже відійшов?

Ви чули?!

ГУМОРЕСКА

— Та оце оголошували по радію, що він запізнюється на десять хвилин, — спроквола відповів той, недбало кивнувши в бік автобуса, де водій міняв колесо.

— Чого б це йому запізнюватися? — вголос подумала тітка Одарка, не помітивши жесту сусіди. — Може, щось трапилось?

— Що, що трапилось? — присунулася до неї огрядна молодиця.

— Та, кажу, автобус на Маслівку запізнюється, то, мабуть, щось трапилось.

— Ага! — молодицю мов корова язиком злизала.

— Ви чули?! — підбігаючи до гурту пасажирів, торхтіла вона. — Маслівський автобус в аварію потрапив... А ж ту місцевість добре знаю! Там же ж урвища які глибочені, сам чорт ногу зломить, а техніка...

— Та що ви говорите, — здивувався один із пасажирів, кремезний вусатий чоловік. — Туди дорога, як яєчко, рівенька...

— То, виходить, я брешу? — войовничо взялася в боки молодиця.

— Боронь боже, — поспішно відповів вусань і швидко відійшов від гурту.

— Ото ж бо, — вдоволено хахикнула молодиця і знову повела своє.

Через декілька хвилин про «новину» знали всі. Автовокзал почав нагадувати розтривожений вулик.

— Що це там таке, треба довідатися, — сказав сам до себе молодик і пішов, підстрибуючи від нетерпіння. Назад він уже біг і ще здалеку закричав тітці Одарці:

— От бачте, як брешуть пасажирам! Маслівський автобус впав у провалля, сто душ загинуло. «Швидкі допомоги» з усієї області з'їхалися, возять. А нам тут — запізнюється на десять хвилин.

— Ой лишенько, — забідкалась Одарка. — Подамся краще пішки, ну їх до біса, ті автобуси. Якраз до вечора вдома буду...

Не встигла вона відійти і кілометра, як позаду засигналило і повз неї прохурчав автобус. Одарка тільки й встигла прочитати: «Колобродівка — Маслівка».

Віктор ГЛУЩЕНКО.

м. Миронівка на Київщині.

КОЛИ БУКСУЄ ТЕХНІКА

Нелегко ще техніка, часом, нова Дорогу собі у життя пробива.

...Як тільки шпаки засвістять коло хат — Матвій за лопату — і скопує сад.

Копа неохоче, бо спина болить.

Та, хочеш — не хочеш, а жінка велить!

Дружина, як стимул, за працю фізичну Матвію в цей день купувала «Пшеничну».

Недавно Матвій, мов дитина, зрадів:

— З'явився у продажу плуг для садів!

Компактний, зручний — можна вкласти в мішок.

На чистому спирті працює движок...

Щоб більше Матвій не копав і не пив — Дружина звеліла: щоб плуга купив...

Припер він на дачу отой агрегат.

(В бачечку буль-булькає ректифікат!)

Крутнуть лише варто, мотор завести —

І ляжуть за плугом пухкенькі пласти.

Посвистуй ходи — скрізь м'якенька рілля.

Жаль: стимулу ждати нема звідкіля!..

В очах орача спалахнув інтерес:

— А що, як затримати трохи прогрес?..

Дружина провідать прийшла орача:

— Пального залив?..

— Атож як! — одвіча. —

Т-ти з-зараз п-побачиш, як п-плуг цей оре!.. —

Сказав і лопату велику бере. —

М-машина — це добре!.. Та й я — не с-слабак!..

— Ах, он ти залив у який спиртбак!..

Заправивсь, голубчик!.. Раз так, то бери —

Впрягайся у плуга і глибше ори!..

Так, техніка часом нелегко нова

Дорогу собі у життя пробива!

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

«СТРАШНИЙ ЗВІР

Якось вранці я зустрів
Ой страшного звіра!
З пащі в нього дим валив,
В кожнім русі — сила!»

П. Д-ський з Кіровограда.

— Далі пішло ще страшніше. Давайте не будемо лякати читача!

«Відкрив курник хазяїн і зрадів,
Коли лисицю в капкані уздрів,
Яка прикинувшись — зробилась неживою.
Уже з відгризеною ногою».

Д. Г-ко з Артемівська.

— Ще не дочитавши до ноги, зрозуміли: в байці щось є. А вже з ногою остаточно в цьому переконаніся.

«Раз поїхав чоловік
Від своєї жінки

Прямо в місто Трусковець
Лічити печінку».

М. Д-юк із м. Калинівки на Вінниччині.

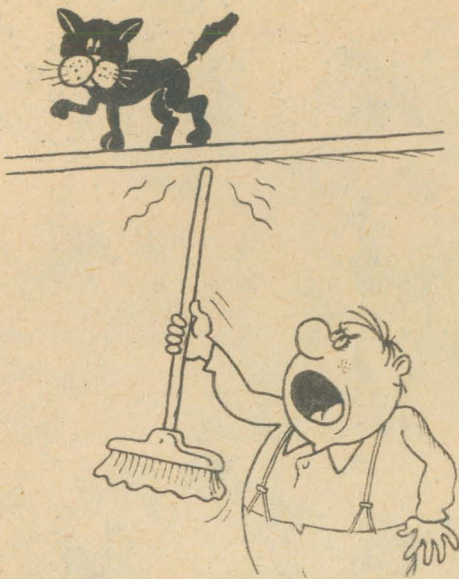
— Ну, і як математичні успіхи!

«Розпрягайте хлопці кінь
Та лягайте у ячмінь,
А я піду в сад вишневий
В сад кірниченьку копать».

М. Б-ан зі Снятинського району на Прикарпатті.

— Римувати — так римувати! Не соромтесь, валяйте так: «В сад кірниченьку копінь».

Мал. В. МИЛЕЙКА (Ленінград)

— Ей там, нагорі!
Чи не можна тихіше?!

Страшне перо ЧЕ В ГУСАКА...

«У нашому радгоспі побудовано крупно-рогатий комбінат».

(З виступу на зборах).

Надіслав В. ЛЕМЕШКО.

«Я, К. Олексій Олексійович, був 4 дні відсутній на роботі в зв'язку з родами».

(З пояснення).

Надіслав Г. ВЕЛЕЩУК.

Діагноз	Причина не-счасного ви-падку	Надана до-помога
---------	------------------------------	------------------

«Маленькая ранка большого пальца правой кисти»	«Вкусил ко-роль»	«Забит кро-лик»
--	------------------	-----------------

(З книги обліку травматизму).

Надіслав І. КУХОВИЦЯ.

«Коли мене побив сусід, я звернувся у внутрішні органи району».

(З пояснювальної записки).

Надіслав П. БАЛИНСЬКИЙ.

«Потрібно законтракувати всіх телят, які народилися від колгоспників, робітників і службовців».

(З протоколу зборів).

Надіслав Г. МАЛАШУК.

«Він хлібнув гора по самі коліна мав п'ять жінок і жинився знову».

(З листа до редакції).

«Йому воно затьмарило очі і вилізло потом боком».

(З листа до редакції).

«У нас нету прежнього чувства а тому нехай в суді розберуться».

(Із заяви до суду).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

Друзь Перче!

Як відомо, у світі нічого вічного не буває. А от у Київському міськвиконкомі, мабуть, думають інакше. Чому ми дійшли такого висновку?

Два роки тому вийшов із ладу електрокабель до житлового будинку № 25, що по вулиці Л. Толстого. А оскільки він живив будинок електроенергією більше 45 років і вже у кількох місцях спаявся, то об'єднання «Київенерго» відмовилося його ремонтувати. «Треба прокласти новий», — сказали нам енергетики.

Минулого року, коли було виготовлено технічну документацію на прокладання нового кабеля, ми звернулися у міськвиконком із проханням виділити нам будівельну організацію. Начальник Головного управління капітального будівництва міськвиконкому тов. В. Воробієв відповів, що нам треба укласти договір із трестом «Київжитлорембудмонтаж». Але з тресту повідомили, що вони не мають відповідних

спеціалістів і подібних робіт взагалі не виконують.

На початку цього року ми знову звернулися в міськвиконком із проханням виділити генлідрядчика. Але і до цього часу звіти, як кажуть, ні слуху, ні духу.

До яких же пір це буде?

С. КУЗНЕЦОВ,
начальник ЖКВ видавництва
«Радянська Україна».

м. Київ.

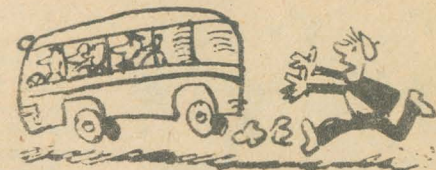
Чи відомо тобі що-небудь про існування «троко-вицького трикутника»? Знаходиться він у Черняхівському районі Житомирської області.

Деякі роки тому, для зручності руху транзитного транспорту, збудували новий відрізок дороги на

трасі Житомир — Коростень в обхід сіл Троковиць і Великої Горбаші. Отоді і утворився «троковицький трикутник». Годинами тепер простоють пасажирів у цих селах, нервово поглядаючи на годинники, то на графіки руху автобусів. Але даремно. Дія надприродних сил робить своє. Більшість місцевих автобусів чомусь мчить об'їзною дорогою.

Коли ж до цього додати ще й те, що авто-підприємства, які обслуговують Черняхівський район, протягом тільки червня зірвали 1013 рейсів, то можеш уявити, як важко моїм землякам бути пасажирами автобусів.

В. ГОРОБЕЙ,
працівник Черняхівської
районної газети «Нове життя».

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВІДКРИВАЧ — швейцар.

ЗАКВАСКА — черга біля боч-ки з квасом.

ІНЖИР — імпортна олія.

МАЛЯР — вихователь у дитя-чому садку.

СІЛЬМАГ — сільський фокусник.

Роман ДЕМЧУК.

ПЛОТКА — льотчиця.

ЧАСНИК — годинник.

ЗАЛІЗЯКА — злодій.

С. КУЗНЕВИЧ.

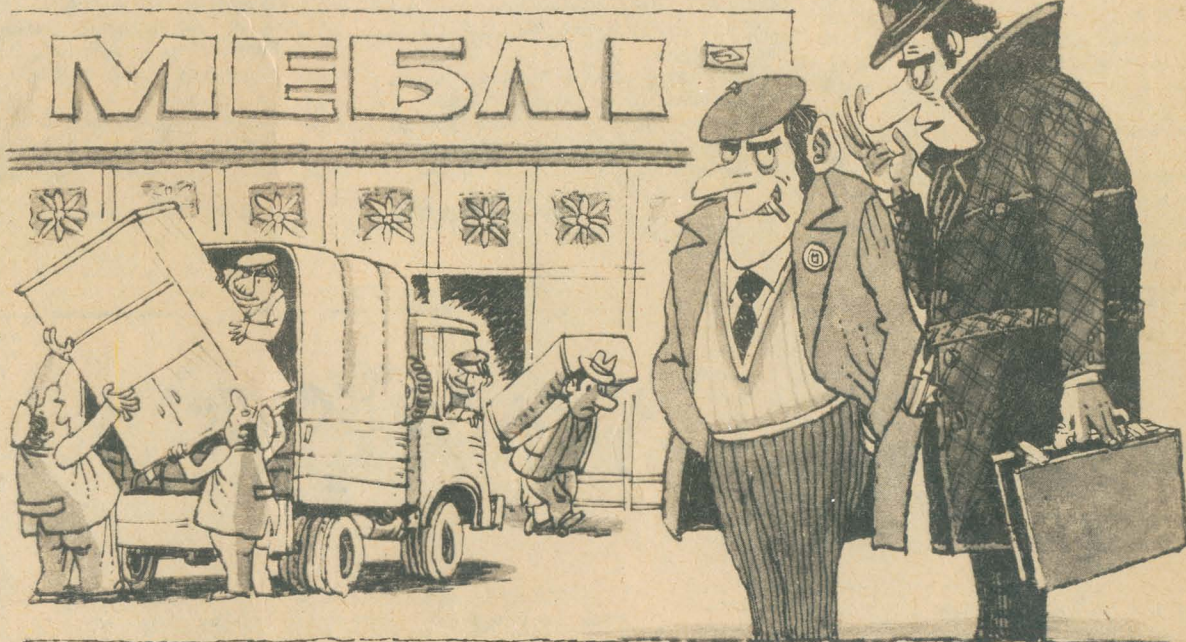
ГАРНІР — красень.

ДОКТРИНА — жінка з вченим ступе-нем.

ЕКСТРАКТ — запердбана дорога.

Дмитро АРСЕНИЧ.

Мал. В. ШИРЯЄВА

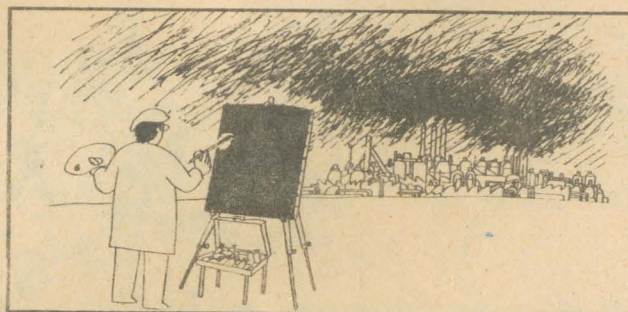
Пароль: Я від Івана Івановича.
Відповідь: Для вас знайдеться імпорتنний гарнітур.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

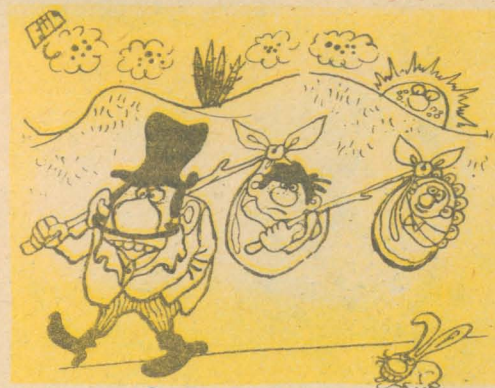
Малюнки з журналів: «ДИКОБРАЗ» — Прага, «РОГАЧ» — Братіслава, «СТИР-ШЕЛ» — Софія, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ОСТЕН» — Скопле, «БТА» — Софія.

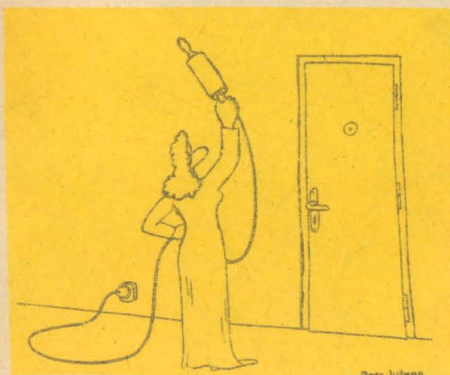
Без слів.

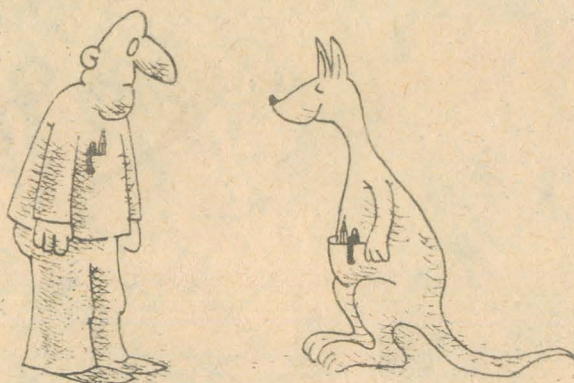
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Отсканіровано reduktorer
для rutracker.org

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

До Перця звернувся тракторист радгоспу «Відгедівельний пункт» Києво-Святошинського району, ветеран Великої Вітчизняної війни, переможець соціалістичного змагання Мілієнко С. І. Він написав про те, що стоїть першим у черзі на автомобіль «Жигулі», а дирекція радгоспу має намір обійти його і дати машину іншому.

З цим листом редакція звернулася до Київського виробничого об'єднання м'ясної промисловості. У відповідь звітці надійшла відписка голови профкому об'єднання тов. Герасимця, в якій він нічого конкретно не сповістив, а чомусь повідомив Перцеві порядок продажу автомашин, про що редакції й без того відомо.

Довелося редакції здруге потурбувати об'єднання. Заступник генерального директора Л. Г. Лесин сповістив, що справедливість відновлено: автомобіль ВА3-21011 учаснику Вітчизняної війни тов. Мілієнку С. І. виділено.

Після того, як у минулому році під час повені було зруйновано міст на автомобільній дорозі Вишняни —

Великий Полюхів (Львівська обл.), будівельники розпочали його відбудову. Розпочати розпочали, а закінчити ніяк не можуть. Саме про це й писалося у листі, що надійшов до Перця.

Як повідомив голова виконкому Золочівської райради Л. І. Ковальчук, замість зруйнованого мосту тепер побудовано новий, залізобетонний. Відремонтовано також і під'їзди до нього.

Про те, як головний інженер колгоспу «Правда» (Ровенська обл.) Залевський І. С. виписав собі у колгоспі бичка вагою 150 кг., а «добра» завідувача фермою Іванова Г. І. відпустила йому бичка вагою 240 кг., повідомлялося у листі колгоспників.

Після втручання в цю справу Перця секретар

Дубнівського міськкому Компартії України тов. Гонтар повідомив, що такий факт дійсно мав місце. Розглянувши це питання, бюро міськкому партії за зловживання службовим становищем оголосило Залевському І. С. та Івановій Г. І. суворі догани з занесенням до облікових карток. Незаконно придбаного бичка Залевський повернув колгоспові. Цей випадок обговорено на нараді усіх керівників колгоспів району.

В одному з листів, що надійшов до редакції, йшлося про те, що на території «Сільгосптехніки» (село Мазурівка на Вінниччині) панує антисанітарія, і стічні води звітці течуть прямо на вулиці села.

З цим листом Перць звернувся до Могилів-Подільського райвиконкому. Заступник голови виконкому І. П. Юськів повідомив, що листа було перевірено на місці і факти, вказані в ньому, підтвердилися. Недоліки нині ліквідовано. На території «Сільгосптехніки» збудовано додатковий басейн для стічних вод, який регулярно очищається. Крім того, вже замовлено проектно-кошторисну документацію для побудови очисних споруд.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 18 (1108)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.08.81. Підписано до друку 02.09.81. БФ 12539. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 03779.

© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Основна база світового тероризму.